

EL CARRER

PERIÒDIC CATALÀ D'ESQUERRA

Portantveu del Centre d'Esquerra - Estat Català

No he vingut a destruir
la llei, sinó a que es
compleixi.

Jesucrist.

Redacció i Administració:
Rambla Macià, 40

15 cèntims

Any 2

Vilanova i Geltrú, 14 novembre 1931

Núm. 11

Dels articles publicats amb o sense signatura en són responsables els seus autors

EDITORIAL

Contra la nostra voluntat hem hagut de deixar passar un temps sense veure la llum, i contra lo que podria suposar-se també hem treballat, ja que no sols es fa feina treballant a cel obert.

Les lluites interiors per nosaltres sostingudes ja molt abans de publicar aquest periòdic han tingut ara caràcters decisius, èpics i tanmateix ens ha distret un xic de l'estar en contacte amb els nostres caríssims llegidors; hem vist durant aquest temps, coses notables, desercions que semblava impossible i que han demostrat, per què no dir-ho?, que quan l'ideal està bastit sense tenir uns bons fonaments és inútil lluitar per ell, car l'enderrocament és segur a la primera alenada d'aire que corri, ni que sigui favorable.

Ara, però, sembla, i els desitjos són aquests, empenem novament l'aspere camí que la lluita per l'ideal imposa, disposats a complir formalment el nostre compromís quinzenal.

Com dèiem més amunt, i encara que el nostre treball no hagi estat a cel obert, res més demostra la nostra tasca com l'haver creat el «Centre d'Esquerra-Estat Català», del qual i des d'ara EL CARRER s'honorarà amb ésser llur portantveu.

No cal dir, doncs, amb quin coratge treballarem, ara que definitivament estem deslliurats de tota classe de prejudicis, perquè el nostre ideal sigui el que porti Vilanova per bon camí.

incontestable, irreductible dels catalans. El poble català té dret a fer ús de la seva auto-determinació, de donar-se la llibertat i de pactar amb els pobles ibèrics regits democràticament, per mitjà dels seus legítims representants. L'Estat Català ha de tenir inqüestionablement al seu càrrec l'estructuració i règim de la vida cultural, social, política, administrativa, econòmica, judicial i de policia de Catalunya.

Aquest és l'esboç de l'ideari del qui avui guia Catalunya pels camins de la Llibertat, l'home íntegre que tots venerem amb el nom d'Avi i que nosaltres seguirem, com l'hem seguit en les passades hores de prova.

* * *

En bastir el nostre CENTRE D'ESQUERRA-ESTAT CATALA hem obtingut la nostra primera victòria per Catalunya. Amb la nostra fermesa, amb la nostra fidelitat i la dels nostres nous companys, i amb la dels que vindran, que no ens dirigim a ningú, sinó a tots els que se sentin identificats en aquest ideal nostre, seguirem via endavant per Catalunya i per la llibertat dels catalans, per Catalunya i la nostra cultura, per Catalunya i la nostra sociologia.

Vilanova i Geltrú, octubre de 1931.

CATALUNYA I LA REVOLUCIÓ

Hem rebut del bon amic el Dr. Jaume Aguadé aquest llibre, escrit en les passades hores de persecució del passat desembre.

El darrer llibre de l'Aguadé, no és cap llibre de pensaments, ni de filigranes retòriques. És un llibre d'impressions viscudes i és un llibre de realitats. És un petit llibre de història i és un gran llibre d'ensenyament.

L'Aguadé escriu sempre en un tò planer i senzill, sense arrencades de grandiloqüència buida. Els qui el coneixem, llegint els seus llibres, ens fa l'efecte que ens parla. Es com si estiguéssim amb ell de conversa i ens anés contant coses i històries i d'entant entant ens hi fes un petit comentari. I us ho diu tot d'una manera tan natural i llisa, que us sembla haver viscut el que us conta i compreneu tot seguit i sense dificultats, la veritat de les seves paraules. I és que, ademés, l'ànima de l'Aguadé és tan clara, que quan parla o quan escriu, no us conta mai facècies de cap mena.

En tota la seva darrera obra *Catalunya i la Revolució*, s'hi trova sempre aquest estil. Tan quan garbella en la història del nostre poble per a cercar-hi l'essència de la lliberalitat de la terra, com quan descriu els moments gairebé presents, en els quals, ell ha sigut actor moltes vegades.

D'aquell llibre que comentem, per l'actualitat que té, el capítol que parla del pacte de Sant Sebastià, ha sigut el que ha fet més forrolla. Al meu entendre és el més fluix de l'obra. Molt més instructius i suggestius són aquells capítols en què amb grans pinzellades, descriu les immoralitats del règim borbònic i les concomitancies d'un regionalisme burgès, contrari a l'esperit de nostre poble.

L'apartament de la classe obrera catalana del catalanisme, no era l'apartament de Catalunya. Precisament el nostre poble humil, era qui havia conservat amb amor les nostres característiques racials: la llengua, les cançons, les costums patriarcals de la terra. La classe obrera catalana, semblava allunyada del catalanisme, perquè aquest era representat per una classe que no tenia cap de les espiritualitats catalanes: classe burgesa, conservadora, enamorada de fatxenderies, a l'aguait sempre de beneficis personals i amb un despreci constant dels nostres obrers i de les nostres costums democràtiques.

Manifest del Centre d'Esquerra - Estat Català

A L'OPINIÓ PÚBLICA DE VILANOVA

Una joventut amb fermes conviccions catalanes i democràtiques volem dotar la nostra vila d'una nova activitat ideal i política. Volem ésser dins el nostre poble com un gèrmen que li faci sentir aquells neguits i frisanques que senten els pobles més avançats quan de la seva llibertat es tracta.

* * *

Fa més d'un any que els elements que dins el Casal Catalanista integràvem el grup d'Estat Català, emprenguerem en servei del nostre ideal una campanya de sanejament polític d'aquella entitat en el sentit d'agutzar-la sensiblement al nostre racialisme.

Els nostres esforços totalment al servei del nostre ideal de tota la vida, que és, catalanisme, cultura, llibertat política, llibertat social, presents en nosaltres aquestes paraules de Francesc Macià: «fora inútil que es vessés una sola gota de sang per Catalunya si amb la seva llibertat política no s'aconseguís la llibertat social», no tingueren la fortuna que n'esperàvem dins d'aquella entitat.

Heus-ací perquè ens en separàrem i la nostra raó en bastir aquest CENTRE D'ESQUERRA-ESTAT CATALA. Des d'ací, ara més que mai, amb tota la fermesa que l'alt i doble ideal de Catalunya i Llibertat imposa, ens lliurarem a l'actuació pública amb el nostre esperit amarat de conviccions. No adalarem el nombre dels nostres companys, sinó la seva qualitat moral i política, puix que no és del nombre que n'esperem la nostra força, sinó del tremp del nostre cor.

* * *

Estimem indiscutible la personalitat nacional de Catalunya per les seves, història, geografia, llengua, econoinia, i més encara, per la voluntat

Es per aquesta raó, que quan l'Aguadé parla de la catalanització de l'obrisme i de l'obrerrització del catalanisme, és quan se l'escolta i llegeix amb més fruïció i delectança. A Macià i a l'estol de braus patriotes que li feien costat en les èpoques de més baixa persecució, es deu el mèrit d'haver incorporat al catalanisme, les classes obreres de Catalunya. Aguadé, deixeble i company predilecte de nostre cabdill, ha sapigut penetrar dintre l'esperit de les classes humils de Catalunya i lloar amb ploma destre i paraula convincent, les essències liberals del verdader catalanisme i anorrear l'acció pertorbadora d'un regionalisme confusionari.

Ha fet bé l'amic Aguadé, de publicar el seu llibre, encara que l'aparició del mateix en aquests moments, sembli desplaçada. *Catalunya i la Revolució*, és, con hem dit al començament un petit llibre de Història i un gran llibre d'ensenyament. Tandebó tots els nostres obrers el llegeixin i el meditin.

J.

Podem ésser liberals?

La nostra ideologia no ens obliga a altra cosa i tanmateix ho demostrem sempre que es posa al nostre abast; però no perquè la nostra ideologia ens dicta lliberalitat n'hem d'ésser a tot drap i mostrar-nos condescendents amb la premsa i els homes de la reacció. Hem d'ésser liberals d'una manera condicionada, i si aquestes condicions no ens són acceptades, no en volem ésser de liberals, i més que no voler no en podem ésser.

Tots els sectors de dreta en tots els seus aspectes, que ben mirat únicament en formen un, es queixen de què ara amb la República se'ls van vedant els camins que tenien per anar fent de les seves. Arrel de l'aprovació d'un article de la Constitució de la República tot han estat exclamacions i invocacions a la Llibertat i a la lliberalitat dels homes, dient que això constituïa un atropell (?) per als seus sentiments.

Molt bé. Estem d'acord en què quan es comet qualque atropell es demani justícia i que aquesta sigui feta amb tota equanimitat. Però ara preguntem nosaltres, no és un atropell la manera indigna que fins avui hem tingut el clericalisme enganxat a les espatlles? No és un atropell que d'una manera indigna es vulgui imposar el clericalisme sapiguent a la bestreta que ningú—llevat d'una infima minoria—està d'acord amb ell? Si així no fos, si el clericalisme—que és molt diferent de la doctrina per Crist preconitzada—, si el clericalisme, dèiem, tingués l'ambient necessari, com els fanàtics asseguren, les amenaces fetes per la minoria basc-navarresa al Parlament arrel de l'aprovació de l'article ja haurien tingut efectivitat.

Retornant al nostre cas, mentre les ordes religioses i clergat en general, han estat amos i senyors de les consciències, no han ensenyat a ésser liberals ni s'han acostat a la Llibertat; ara que precisament s'ha entrat en una era de llibertat, per què volen que els siguin liberals? Perquè ells que no han ensenyat altra cosa que el treball en profit propi sense mirar si perjudicaven

o no a un tercer, volen ara que els altres, que no porten damunt llurs espatlles més que la pestilència jesuítica que durant anys i anys hi ha anat abocant la reacció, siguin liberals?

No pot ésser. Els que no han après més que de rebre, indubtablement no poden sapiguer més que de pegar. Sense arribar a dictadors, us hem de dir que no cal que us escarreceu amb demanar llibertat, que bé prou que ve venint pels seus propis passos.

Llibertat? Sí!! Però no pels que no n'han sapigut fer un bon ús i porten dintre d'ells els crims de la Inquisició.

PERE ARTIGAS XAMBO

MOSAICS BORRELL

Sant Joan, 4

VILANOVA I GELTRÚ

CASA SERRA

Grans
Novetats
en Articles
d'Home

Progrés, 28 - Vilanova i Geltrú

Sucursal a Sitges :
Cap de la Vila

ELS HOMES APTES

Llegeixo : «Catalunya en aquesta hora constructiva que s'acosta, cal que cerqui els homes aptes que han de governar-la.» Així en aquest to imperatiu parlen des de la premsa diària, alguns escriptors anònims i altres massa coneguts.

Què voldrà dir això, d'homes aptes? Heu'saci una pregunta que m'he fet moltes vegades. Però tot seguit me'n he adonat, dels que consideren com a homes aptes, els escriptors i els ploramiques que els fan colla, que s'expressen d'aquella manera. *Homes aptes* per a ells vol dir; o bé *ells mateixos* o els de la seva cleda.

La impudícia i el cinisme d'aquesta repetida manifestació en les columnes dels periòdics, que ells mateixos, amb una modèstia exemplar, es titulen sensats, és tan clara que fa fàstic. Enclou ademés, una insidiosa i estúpida acusació d'ineptitud, als homes actuals i en general a tots els que no perteneixen al seu remat, als que no volen anar a les seves rengleres, cada dia més esclarissades.

I a veure : ¿qui són, quin historial tenen els que així, amb tanta persistència demanen *homes aptes*? Deturem-nos un moment a examinar-los.

Tot seguit constatarem, que aquests que volen donar patents d'aptitud o de ineptitud, són els que fins ara i de molts anys ençà, ja d'una manera directa, ja per concomitancies, han tingut a llur disposició tots els ressorts del govern, i resultat de la seva acció, hem vist l'exemplaríssim model d'administració i de regisme de la cosa pública, que tots hem patit en el que va de segle. Són els homes que, amb tot i tenir totes les facilitats a llur banda, no solament no han fet res d'obra positiva, sinó que han enverinat totes les qüestions; les polítiques, les socials i les religioses vivint desplaçats dels temps, amb la dèria única d'un ordre basat en la injustícia i d'una llei parcial, sectària i encara mal aplicada. Són els ineptes de sempre, o una cosa pitjor. Són els que han caminat de cara als seus negocis, no deturant-se ni davant dels més nobles ideals, ni del més sagrat dels sentiments, quan ha convingut així als seus particulars interessos. Són els que, a casa nostra, han fet servir el catalanisme per espantall i amb ell obtindre avantatges aranzelàries o tractes de favor en perjudici de les classes humils i menesteroses. Són els culpables, per negligència o per ineptitud, del malastre actual, d'aquest odi de classes que es va perfilant i quina realitat, que amb prou feines lluquen, volen resoldre encara amb sos procediments arcàics, miserables i egoistes. Són els que no han sapigut endegar i disoldre les passions, curulls com en són d'elles.

Demanen *homes aptes*, els que no han sapigut desvetllar l'ànima nacional catalana amb les altes idealitats dels temps presents, sinó que la volien esquifida i encongida dintre uns motllos desuets, en els quals solament una classe de la societat tingués totes les prerrogatives i, en conseqüència, tots els privilegis.

Els que no han sapigut conquerir res, els que es van revolcant en l'oblid on els ha llençat el poble per absolutament ineptes, ara s'atreveixen, amb to que volen fer creure assenyat i que tothom endevina de ploramiques, que ara, en l'hora que s'acosta, calen *homes aptes*, és dir, bandejar els homes actuals i posar-s'hi ells...

S'acosta l'hora dels grans problemes, cert, però no s'acosta l'hora d'ells. Això no. Aquesta hora que s'acosta, és la que ells ni van preveure i que si ara és realitat, es deu precisament als que pretenen acusar d'ineptes.

Cal una reacció del poble contra aquests esperits migrats, tancats a les grans ideologies modernes. Cal no deixar-se seduir pels cants de sirena dels elements reaccionaris i antiliberals que disfrazats amb tota mena d'oripells i usant un lèxic enternidor, volen commoure les classes benestants i les menestrals i tot, fent veure les malvestats que s'acosten si ells no hi posen prompte remei. Cal l'acció conjunta de tots els homes de bona voluntat, contra l'allau reaccionari que's congria.

Els *homes aptes*, no són els homes d'ahir. Són els que s'han fet aquests anys de lluita aferrissada entre el conservadurisme atúidor que governava i el progrés que volia obrir-se pas. Són els que han ensorrat una dinastia tirànica i obert els camins de la llibertat. Són els que amen la justícia per damunt de totes les coses, com a únic camí de benestar material i la cultura universal com a goig de l'esperit. Els *homes aptes*, són els que han portat el poble al triomf. Aquests són els que es necessiten en l'hora constructiva que s'acosta. Per la mateixa raó que es constructiva, no ens calen els homes que han destruït la pau social, la justícia, la germanor humana. No necessitem els homes d'ahir, ni els encarcerats, ni els acomodaticis. Necessitem els homes d'avui, els del demà, els que marxen al com-

pàs del temps i dels progressos de la humanitat. Necessitem els que senten neguits d'un constant millorament. I aquests homes ja els tenim. I no són pas precisament, els que voldrien aquells que amb tant d'enteniment i de sornagueria demanen *homes aptes*.

REMIGI JUNCA

En la inauguració del nou Centre

Fa pocs dies que vaig fruir el goig de respirar els aires d'aquesta Vllanova vostra i quasi també meva, car en ella he lluitat i passat hores d'angoixa al costat vostre, sempre defensant amb braó els ideals de llibertat; veient amb goig el gest honorós i viril que heu tingut creant un centre d'Estat Català, que sota el guiatge del nostre cabdill Francesc Macià, per primera vegada pot veure's a Vilanova, aplegant-s'hi en ell esperits lluitadors i abnegats. Com me plauria, companys, en aquests moments estar al costat vostre, dient ben alt i amb tot el cor: Queda inaugurat el Centre d'Esquerres-Estat Català!, poguent lluitar a l'ensems contra els mesquins que en moments tan necessaris d'unió no tan sols deserten del camp d'operacions, sinó que blasmen dels homes que fins avui no han fet més que sacrificar-se en profit nostre i de la nostra Catalunya; diuen aquests éssers ruïns que ens hem vengut Catalunya; ¿podeu creure, amics, que hi hagi algun fill que es vengui a sa mare, com no siguin ells que tota la vida hi han mercajejat?

Des d'aquestes terres esquerpes i eixorques de simpatia vers nosaltres, car no comprenen, no volen comprendre el nostre problema, des d'eixes terres, on me trovo poc menys que exiliat, m'adhereixo a l'acte d'avui recomanant-vos la mateixa fermesa i democràcia que fins ara heu tingut i conteu-me sempre com un company de lluita com en altres temps; encara que allunyat de vosaltres, estic constantment identificat amb tots els vostres anhels de llibertat.

Companys, hem d'unir-nos per a donar la batalla sota la gloriosa ensenya d'Estat Català (amb l'Esquerra Republicana o sense ella si ens jugaven una mala partida) per aterrar d'una vegada per sempre als puntals de l'últim *borbó* i als savis de Madrid que tant ens combaten. Nosaltres hem estat, som i serem sempre al mateix lloc, al lloc dels homes honorats, liberals, demòcrates i separatistes.

Amb un visca l'Estat Català amb tota l'ànima, al venerable cabdill Francesc Macià i als seus homes, m'uneixo a aquest acte de cordialitat.

CRISTÓFOL MARTÍ

Escatrón, octubre de 1931.

Truculència

Va ésser en els últims anys del segle passat que l'alta societat de la nostra terra, va cometre l'escàndol més vergonyós de l'època.

Un humil sacerdot de la plana de Vic, amarat d'entusiasme per les costums i llenguatge de la terra on havia nascut, forjava en la seva feconda ment de poeta, hermosíssims versos i poemes que a l'eixir tan aïrosament de sa ploma, havien d'ésser com sages coronades de glòria, portadores de son nom i del nom de sa estimada Catalunya, molt més enllà dels mars i de les fronteres.

L'autor de *L'Atlàntida*, havia d'ésser devorat per la mentida i la calúmia (en l'extrem de fer lo passar per boig) per l'alta societat barcelonina, solament pel fet de recomenar a la se-

nyora del Marquès de Comilles que fes més caritat i menys escàndols.

L'orgull i el brill de l'or pogué molt més que l'amor al pròxim, que recomenava l'immortal Jacint Verdaguer.

Avui Catalunya es troba en una situació plantejada igualment que en els últims anys del segle passat, la mentida i la farsa resten en peu.

Fixeu-vos-hi bé, amics treballadors: Francesc Macià ha vingut de l'exili per a portar la llibertat a Catalunya, però junt amb ella, llibertat social. Catalunya fins ara havia estat en mans dels capitalistes que en nom de les nostres llibertats engroixien les seves caixes de cabals; ell i ningú més que ell, acompanyat de la seva noble història, ha trencat aquesta tradició tant de classe, i ha fet el que no havia pogut fer fins ara cap català, ha fet sentir el problema de Catalunya a tots aquells homes que no l'havien sentit mai i que fins l'havien combatut. Tant és aixís que el problema de Catalunya ara es viu dintre els tallers i les fàbriques.

Però cal estar alerta, perquè tots aquells senyors que es veuen despresigiats, junt amb els seus seguidors, aixequen nuvolades tan espesses i negres plenes de verí, que cauen sobre de les masses populars com rierades de fang, per a portar el més gran confusióisme. Hem de remarcar que si amb el poeta de *Canigó*, van poder aconseguir arrebastar-li lo que ell més estimava, a don Francesc no ho logran; per sobre la mentida i la calúmia, hi ha la veritat, i aquesta els homes d'Estat Català estem disposats a defensar-la fins on calgui. No ho oblidem massa aviat, fem memòria de què hi havia molts obrers que per defensar l'obra d'En Macià demanaven armes, deien que armessin el poble. Sí—va dir ell—, jo armaré el poble, però l'armaré d'una biblioteca per cada treballador i el camp de batalla serà el taller, o el laboratori, o les aules de l'Universitat.

Aquest armament fa més por a la Patronal perquè davant d'un poble armat amb armes de guerra, hi ha la guàrdia

civil, la policia i l'exèrcit, per arrollarlo; semblar els carrers de víctimes i omplir les presons; però davant d'un poble cult i intel·ligent, el problema social no es discuteix al carrer i la Patronal forçosament ha de quedar a segon terme i reconèixer que els obrers són ja conscients.

Obrers de Catalunya! El nostre problema, és un problema de Pàtria, però també ho és de Cultura, ho és per tot allò que es necessita per a fer gran i lliure un poble; per això Estat Català abraça tots aquests petits problemes bàsics que en conjunt formen la sobe- rania nacional de Catalunya.

Cal contrarrestar la truculència dels nostres burgesos. Els homes d'Estat Català farem sonar tots els corns amb sò d'alerta, no tan sols denunciant els homes d'extrema dreta, si que també per tots aquells que disfressats de treballadors fan pacte comú per enderrocar el camí gloriós del nostre cabdill.

Per la federació dels pobles lliures del món hi trobareu el nostre esforç.

JOSEP O. D'AGRAMUNT

Vicents Puerto i Ventura

FUSTER - EBANISTA

Pressupostos d'obres

Especialitat en projectes
per a botigues i despatxos

Restauració i trasllat de mobles

Fruita, 2 : Vilanova i Geltrú

ROCALLA, S. A.

Rambla Estudis, 14, i Canuda, 2 - BARCELONA

Materials per a teulades, celrasos, revestiments, embans, etc.; Canals amb unió especial, tubs per a conducció d'aigües, dipòsits de 60 a 200 litres amb les tapes corresponents, dipòsits per a waters, voltes per a construcció de sostres, materials de ciment i amiant comprimit, planxes acanalades.

Agència i dipòsit
a Vilanova i Geltrú:

Rambla Principal, 122

Cristòfol Bernadó

Despatx : Rambla Ventosa, 19

Perruqueria Dandy

Saló especial
per a senyores

Sant Francesc, 32 - Sant Gaudenci, 1

Sitges

ROIG

SASTRE

Sant Gervasi, 88

Vilanova i Geltrú

De l'Ajuntament

Sessió del dia 29 d'octubre. — Molt abans de començar la sessió ja hi havia força públic d'aquest que prefereix una sessió municipal a cap altre espectacle. Tot seguit hom notà la falta de tres o quatre regidors considerats com a gent de diners i que amb motiu d'haver-se presentat el dictamen contra els metges titulars, es digué que no hi volien intervenir perquè tenien por de rebre. Es tractaren diferents assumptes de poc interès, i quan s'anà per discutir el dels titulars a proposta d'un regidor s'aplaçà per una sessió extraordinària que es celebraria el dissabte, on només hi seria presentat aquest conflicte, tot això molt a disgust del públic que hi assistia i que esperava el debat; al públic a tot arreu li agraden els plats forts i les discussions animades.

* * *

Sessió del dia 31. — A la sala per part del públic hi ha molta animació; es comenta si també faltaran la gent de

pes; a mida, però, que van sortint els regidors, es veu que avui no n'hi falta rà cap; tothom està disposat a discutir; es llegeix l'expedient presentat pel regidor Riambau contra els metges titulars; el primer de demanar la paraula és Planas: en nom de la minoria federal demana la destitució dels metges titulars. En aquell moment entra Lleó que ha fet un viatge exprés de Girona per assistir a la sessió. Soler Figuerola: parla de les trampes engiponades pels metges titulars. Carbonell: diu que el Tribunal contencios rebutjarà l'expedient. L'alcalde: creu que el dictamen serà aprovat perquè ells volen cobrar la meitat del sou i en canvi no volen prestar les hores de servei. Carbonell: li fa l'efecte que Vilanova no podrà tenir metges titulars. L'alcalde: diu que no es negaran perquè ja té les firmes dels metges que han d'acceptar. Planas: proposa que es nomeni advocat. Lleó: amb una mica d'oratória on parla molt de la consciència perquè creu que és un acte d'aquesta fe, diu que el dictamen s'ha d'aprovar per aclamació. Freixas: votarà en contra del dictamen; el públic contesta que ja ho sabia, i com si Freixas també sapigués que el públic havia de contestar, s'hi dirigeix i li diu que està bé, però que el que ha de votar és ell. Pla: votarà a favor del dictamen i creu que els metges haurien hagut de presentar la dimissió. Miró: s'adhereix al dictamen i fa recalcar que si es tractés d'un burot o un municipal despedit les dretes no en protestarien; amb tot això és bonic de veure la cara de misericòrdia que posa Massip mirant-se els seus companys Freixas i Carbonell, com dient-els-hi: a veure com us defensareu, ara? Per tota defensa Carbonell diu que l'Ajuntament no té facultats per resoldre. L'alcalde: li contesta que per això ho recorren i que s'hauria d'aprovar per unanimitat tal com ha dit Lleó. Com que sembla que ja ha parlat tothom, es passa el dictamen a votació nominal perquè així puguin dir quelcom tots els

regidors que encara no se'ls ha sentit mai la veu. El dictamen presentat pel regidor Riambau, company nostre, en contra dels metges titulars, és aprovat per quinze vots a favor i tres en contra; hi ha Ferrer Parera que vota tan sols en contra del metge Torrent, però no dels altres. S'aixecà la sessió i encara continuaren una mica les discussions entre els regidors; en canvi el públic sortia tranquil i satisfet, amb aquella satisfacció que dóna l'haver guanyat.

WEISS UND SCHWARZ

NOVES

Vilanova ja ofereix en la qüestió dels rètols en català un aspecte reconfortant i esperançador; resta, però, un nombre considerable que no respon a aquella demostració de cultura i catalanitat. Cal, per tots els mitjans possibles, intensificar la propaganda a fi de conseguir que la nostra vila vagi al davant d'aquesta croada depuradora.

La llengua catalana és l'esperit de la Nació Catalana; renunciar d'ella, és negar la personalitat de la mateixa.

El nostre distingit amic el diputat a la Generalitat En Joan Rebull, ha traslladat llur estatge a la capital catalana.

En el propvenient número començarem a publicar el selecte llibre de Rogelio H. de Ibarreta, *La Religión al alcance de todos*, convenientment traduït al català.

Ens plau dir que serà la primera edició que es farà en la nostra llengua. Serà publicat en forma de fulletó, fàcil de relligar.

Volem la plena i absoluta sobirania de la República Catalana.

«Llibres... periòdics... conferències... mitings... tot, en fi, quan ten-deix a portar el pa espiritual de l'home, és llegit i escoltat avui amb fervor indescriptible. Tot ens sembla poc per a posar-nos al nivell necessari per a copsar els mots afligranats amb que són escrits i parlats els pensaments i idees dels capdavanters en aquests temps de fortes convulsions polítiques i socials que remouen l'esperit sensible d'aquell que pensa en llurs reivindicacions.

Apart d'això, si bé no deixa d'existir-hi un cert lligam, apart de les lluites polítiques i socials que abranderen la península avui dia — parlem al mig any just de la segona República Espanyola — s'ha plantejat un problema greu, més greu, aparentment si cap, que el problema de les nacionalitats ibèriques, i és aquest problema greu — que hem de convenir abans que tot que l'han agreujat més els que el defensen que no pas els que el contradeixen —, és el problema religiós; tots en aquest punt voldríem tenir la suficient oratòria i la documentació necessària per així poguer eliminar d'una vegada aquest microbi destructor que quan no pot perseguir diu que és perseguit.

Llibres... periòdics... conferències... mitings... és precisament el que ens manca per portar amb prou quantitat el pa espiritual que l'home necessita per treure's definitivament aquest jou sectari a que el catolicisme havia portat la societat.»

Del pròleg del llibre *La Religión a l'abast de tothom*, traducció catalana que publicarem en EL CARRER.

Anís

Penedès

Anton Gallemí

Vilafranca del Penedès

Academia de Tall
i Confecció

Sistema
Parisenc

Obertura
1.º gener de 1932

Per a més detalls:

Tomàs, 6 : Vilanova i Geltrú

Imp. Econòmica : Vilanova i Geltrú